

HODISTER, Stan (Antwerpen 23 december 1876 – Sint-Antonius-Brecht 19 juli 1954).

Werd wees op zijn veertiende. Tot zijn twintigste was Hodister arbeider, daarna werd hij beroepsmilitair. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog kwam hij terecht in het Nederlandse interneringskamp van Harderwijk, dat hij op 23 juli 1915 ontvluchtte om naar het front te gaan. Hier bracht hij het tot eerste opperwachtmeester van een artillerieafdeling in Grevelingen. Hij organiseerde voor de soldaten Vlaamse lieder- en poëzieavonden, ook op door het Belgisch leger georganiseerde manifestaties. Van zijn strijddigedicht *Mijn Vlaanderen, hoe lang nog?* (1917, 1921²), op muziek van E. Martony, werd de verzending door de perscontrole van het leger verboden.

Hodister was een belgicistische **flamingant**, met een romantische liefde voor het Vlaamse verleden, voor de taal en het Vlaamse volk. Hij protesteerde meermaals tegen de **von Bissing Universiteit**, tegen de dreigende **tweetaligheid** van Vlaanderen en tegen de scheefgetrokken taaltoestanden in het Belgisch leger. Aan het front leerde hij eind 1916 **Renaat de Rudder** kennen, eveneens medewerker aan *Ons Vaderland*. Aan hem droeg hij zijn verzenbundel *Een tuiltje late bloemen* (1935) op. Zijn tweede publicatie, het volksepos *De Gebroeders van Raemdonck* (1919), paste in de opkomende mythevorming rond het broederpaar **Edward en Frans van Raemdonck**.

In 1922 bekwam Hodister een militair pensioen. Tot in 1933 was hij zelfstandig handelaar. Na de Eerste Wereldoorlog werkte hij mee aan talrijke Vlaamsgezinde bladen. Als sympathisant van de Antwerpse Frontpartij trad hij met zijn Stan Hodister-

avonden (met eigen poëzie en met muziek uit het Vlaamse repertoire) op voor veel Vlaams-nationale verenigingen. Tot op late leeftijd was hij literair actief met toneelwerk, proza en gelegenheidsverzen.

MARC SOMERS